

МИЛАН ВУЧИЋЕВИЋ

ПАПИРИЋ ИЗ ЦЕПНЕ КЊИГЕ

ПАПИРИЋ ИЗ ЦЕПНЕ КЊИГЕ

ī̄талас ī̄о ī̄талас на омиљеној ġравири

со која се ġравила од боġова и ваздуха...
када на крају шетње, у сенци првих стабала,
најзад скинем бледи комад платна са главе
и ставим га у задњи џеп, нежно му и нечујно
протепам: ти си само мој, само мој, облак
у панталонама... израњајући из љескавог
нутарњег мамила дубина пре душа

...

стаза, тамно светле крошње
и отворена чар честара

и, било је лако, дубоко дубоко у себи,
из светлина мртвих
праколо заиграти...

ЛУТРО ЈЕДНОГ МЕТАФИЗИЧАРА

пјарк п̄осле кишце у Врњачкој Бањи

врх женине цигарете
боје излазећег сунца

с̄т̄аза, излазна рука с̄т̄аӣуе

на којој искре кай̄лице кишце

о сржи

о „безброј вечнос̄т̄и”

*док се сенке мењају
из корена
из основе*

*у бла̄ге о̄голелос̄т̄и
п̄ре нас и њих
у одјеке
п̄омещане*

*док се свей̄лос̄т̄и
међусобно одузимају*

*док се небо мења –
заокружено, заш̄е̄гнӯто, најуш̄т̄ено, чудно,
у каменој
п̄озорнос̄т̄и
п̄ако занимљивој
излазној
из вр̄ило̄га
и вр̄ило̄га
свей̄луцавих*

*док неким земаљским дусањима
(сањарио сам)
заис̄т̄а п̄олази за руком
да миријаде година
аис̄олуй̄них п̄рос̄тирања
обухвай̄е као удах
свей̄е свежине...*

ПОДСЕЋАЊЕ

1.

...почињући као клицање – опале
јабукe – које се мукло закотрљало –
у јарким затокама касне светлости...

ноћна плавет, јесен, Багдала,
месечина – росопреља,
трчим...

*оштац је свој оца, који се њо маминим
речима „практично распадао”
јосвећено неговоа... ах, не подсећај
ме на њо, молим ње, рекао је једном
џошово ујлашено, увек се њих дана
и ноћи може више и вишије...
сирљивије, нежније*

*јошом њишем о њоме како сирљиво
и нежно додирујем њамне кушије
око себе*

*у јодруму очишћеном од дрва,
уљља, смеха и давне, давне
свејлосији засуканих рукава...*

2.

чийајући Хомера

*присейтих се лейливих искривавих уџруцака
(сирена трајекта и прве звезде као сјајне коњске
муве изнад нас), како је моју њажњу привукао
сјај кайлица поред сивојала... биле су то крујне
каји борове смоле које су њале са висине,
са зањиханих сџабала која су ме до малочас
подсећала на нешто сасушено и болесно...
бакарних нађњилих дуљби... нешто касније
ведро и пренуто додирујем најетни кожух
времена, обасјано бусење, иглице...*

...

млечни окус текста и новорођени
огањ брижности...

јутарњи руј који надмоћно
лежи на тихим јајима

растрзаног, замршено модрог
слоја осунчане висине...

и део детињства који се лако умара

рука, папирна попречна тишина
која милује

очински

одсутно

ПРЕЦРТАВАЈУЋИ ОМИЉЕНУ ИКОНУ

...жбун из чије густе жиласте
таме одјекује изговорени
цвркулт...

потом, иза грма који се проламао,
угледах неколико девојчица
које су стајале у златном лишћу

и плавет...

*(ка̄ӣӣ на̄ле̄гле̄ на̄ да̄љину... и, ӣр̄исе̄ӣих̄
се, из̄вл̄аче̄ћӣ ње̄го̄ве̄ об̄рисе̄ на̄ кр̄с̄ӣу,
оне̄ ја̄лове̄ смо̄кве̄ на̄ ӣра̄ш̄ња̄вом̄ вр̄елом̄
ӣӯӣу, ӣ кро̄з̄ не̄из̄мер̄не̄ о̄кра̄јке, ӣо̄ж̄ел̄ех̄
да̄ је, ӣа̄да, ӣра̄дах̄ за̄ без̄род̄ном̄ блӣзӣном̄
ӣус̄ӣӣо...)*

док самог себе доцртавам као задихану
црвоточину која неумољиво води
у неки други свет

изнад махунастог заумља
о сиктању сна
који сече ваздух

у онима који су се
чували ненасликаних анђела
и горућег грма

и чистих чистих јага
бачених у амбис...